

SÍ, HO VULL!

La llum s'escola de forma inexorable per les escletxes dels finestrons. No puc obrir els ulls, el meu cap és a punt de fer un pet com un aglà. I ara les campanes! Sempre m'ha agradat sentir-les des del llit, però avui se'm claven al cervell. Son com un martelleig que colpeja les poques neurones que han sobreviscut a la gresca d'aquesta nit.

El so tan especial que tenen les del campanar de Calonge em transporta a la meva infantesa i em recorda aquells matins de diumenge, quan amb la mare jugàvem a endevinar l'hora, tot escoltant les campanades des del llit. Quina hora deu ser? Nang (una), nang (dues), nang (tres)... nang (nou). Nou?! Són les nou?! No pot ser! D'aquí a una hora he de ser a Palau-Sator! Vinga Tomeu, espavila't, treu-te la son dels ulls i cap a la dutxa! Com pot ser que tingui tan mal de cap?

Mentre l'aigua de la dutxa em fa caure el serrell com una cortina a sobre els ulls, intento recordar què va passar ahir a la nit, però una espessa nebulosa m'impedeix rescatar cap detall de la memòria. Potser, per un dia tan especial com avui, m'hauria d'haver arreglat el serrell. La mare sempre em deia "Tomeu, talla't els cabells, que no se't veuen aquests ulls color d'avellana tan bonics que tens". Ai la mare, si avui pogués ser al meu costat! Segur que li hauria agradat la Júlia! I m'hauria renyat abans d'hora per si tenia cap intenció de fer una trapelleria. Quanta raó que tenia la mare! Jo sempre havia estat rebel i esbojarrat i amb les noies no havia tingut gaire consideració, anava de flor en flor sense pensar en les conseqüències dels meus actes. Però amb la Júlia era diferent.

Recordo el primer cop que la vaig veure, el dia 12 d'agost del dos mil disset, al jardins del Castell de Calonge. Feia poques setmanes que havia mort la mare i jo no estava d'humor per res. L'Interludi celebrava el seu 50è aniversari i en Pau i l'Albert em van arrossegar a "La Nit del Pop". Feia uns minuts que havia començat el concert de Mishima i sonava "L'última ressaca". Aleshores va aparèixer ella, com una musa, deixant-me sense alè i despertant en mi sentiments tan intensos que no sabia ni que existien. La seva mirada, alhora dolça i intrigant, em va captivar des del primer moment. El seu somriure sincer i aquella rialla contagiosa em van enverinar. I quina manera de ballar! Sinuosa i provocadora, el ritme trepidant dels seus malucs m'estremia d'excitació. Ja fa 5 anys d'aquella nit màgica i avui, 12 d'agost del dos mil vint-i-dos, la Júlia i jo esdevindrem marit i muller.

He d'enllestir aviat o arribaré a misses dites! Per què coi s'ha volgut casar a Palau-Sator? Tan fàcil que hagués estat aquí, al costat de casa! Però la Júlia sempre havia somniat en una cerimònia íntima, en una petita església al bell mig de l'Empordanet.

Obro del tot l'aixeta de l'aigua freda i, de sobte, un flaix inesperat m'enlluerna el cervell. I començo a recordar... Tant sí com no, en Pau, l'Albert i la resta de la colla em volien fer un comiat de solter "com cal". A mi, la veritat, no em calia gens, però no m'hi podia pas negar. Son els meus amics en majúscules. Cràpules irremeiables, sempre han estat al meu costat. Em bec un cafè ben curt i carregat, d'un glop, que ja faig tard. I les imatges d'aquesta passada nit comencen a succeir-se com una processó. Les copes buides a sobre la taula del menjador m'ajuden a confirmar que la cosa va anar gruixuda i que l'alcohol va córrer fins a vessar. Rialles, anècdotes i algunes bromes excessivament pesades. Els records es van desdibuixant a mesura que avança la nit i el nivell d'alcohol arriba a límits insospitats. Amics que s'acomiaden, ja gairebé no queda ningú. Passió, passió desenfrenada. Dos cossos amarats de suor. Carícies, petons que arriben als racons més recòndits que es poden imaginar, gemecs de plaer absolut i alliberat de prejudicis i de moralitat...

Em miro al mirall per arreglar-me el nus de la corbata i descobreixo una mirada que no reconec. Què m'ha passat? Surto de casa, vaig tard! Tot i la ressaca que m'alenteix els reflexes i em paralitza els pensaments, encara puc conduir. De sobte, un rostre hipnotitzant apareix entre els meus records.

I arribo a l'església de Sant Pere, a Palau-Sator (he de reconèixer que el paratge és preciós). I veig a la Júlia, espectacular i encisadora, esperant-me amb ulls inquisidors. "Per què vens tan tard?"

A l'altar noto la mirada de família i amics clavada al meu clatell i em sento incòmode. El mossèn es gira per començar la cerimònia, mira a la Júlia (que bonica que és!) i després es dirigeix a mi. Em sorprèn la seva joventut i em resulta estranyament familiar. Mossèn Robert, em va dir la Júlia. Molt simpàtic i proper. Fa poquet que ha acabat el seminari. De sobte, aquella veu única, inconfusible em diu "Tomeu, vols prendre a la Júlia com a esposa i et compromets a estimar-la i respectar-la fins que la mort us separi?". La mateixa veu que anit, insaciable, em repetia "no paris, no paris...". I, just en aquest moment, sento la meua pròpia veu, llunyana, pràcticament involuntària. que diu "Sí, ho vull".